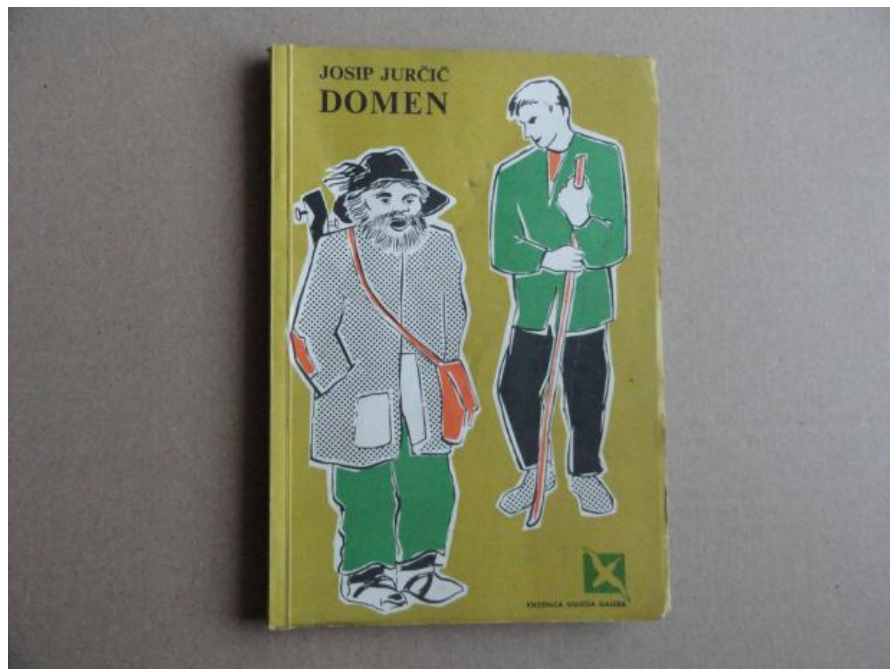
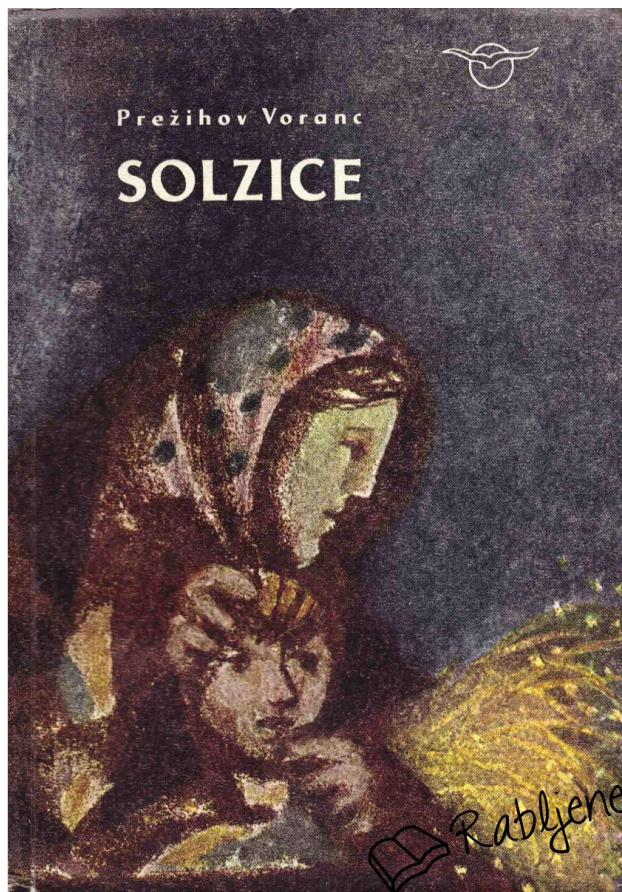

Moji sosjedje so skrbeli
za osirotelo srnico.
Imenovali so jo po
naslovnemu junaku
zgodbe. (N. Vake)

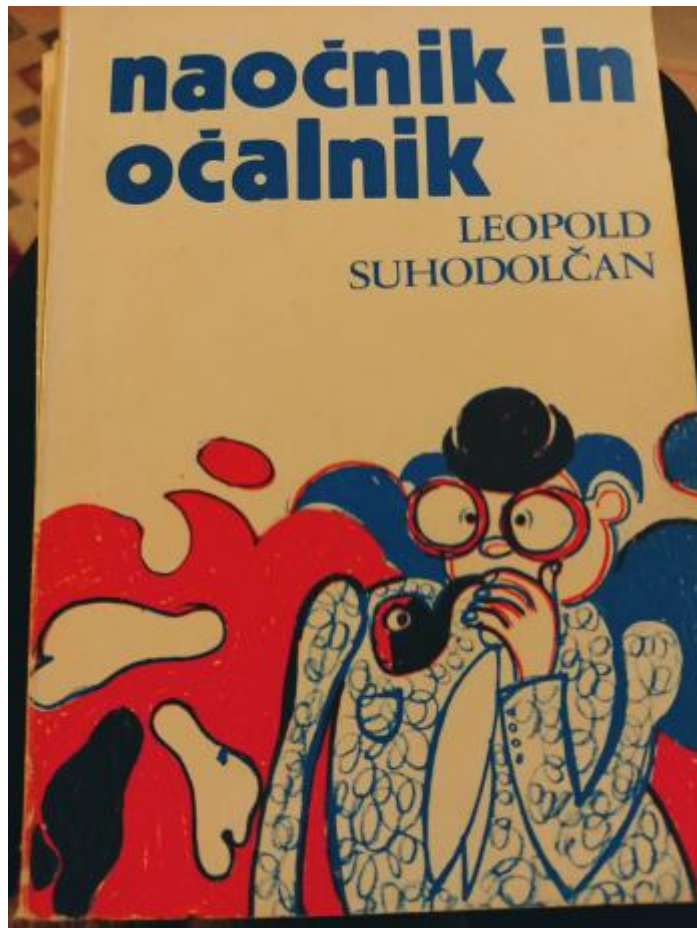

Svojega sina sem
poimenovala po
junaku te zgodbe. (N.
Vake)

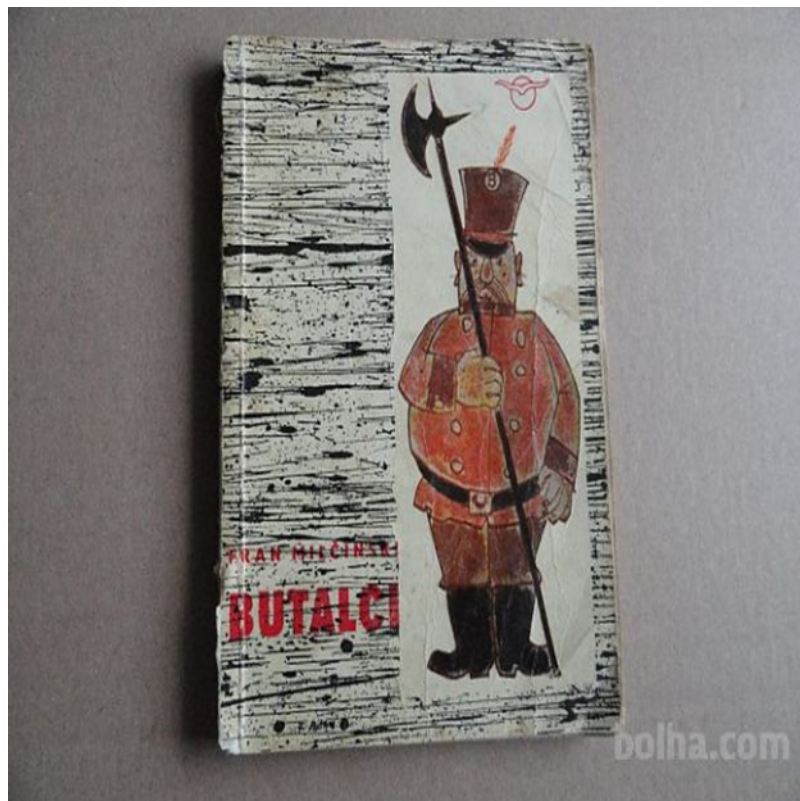
Ko sem brala to knjigo sem imela v mislih vrsto trave, ki se imenuje solzice in ne šmarnice o katerih je pripovedoval Prežihov Voranc. Moja otroška domišljija si je ustvarila svoje podobe. (N. Vake)

Knjigo Solzice smo brali za domače branje in prepričana sem bila da bo govora o pravih solzah, o joku. Ob branju sem spoznala, da pisatelj govori o majniških rožah, ki jim pri nas pravimo šmarnice. Zanimivo mi je bilo, da je bilo pravo ime pisatelja Lovro Kuhar in da je Prežihov Voranc njegov psevdonim, ki ga je povzel poimenovanju hriba v bližini njegove domačije in po koroški različici imena Lovro. (P. Mauko)

Tudi sama sem nosila očala. Zaradi tega sem imela slabo samopodobo. Glavna lika sta me potolažila: Imeti očala je lahko celo zabavno. Kako si lahko detektiv brez očal ali povečevalnega stekla? (N. Vake)

Vedno aktualna zgodba.
Včeraj, danes, jutri.
Zaverovani smo v svoj prav,
ne sprejemamo drugačnosti,
ne drugega mnenja. (P.
Mauko)

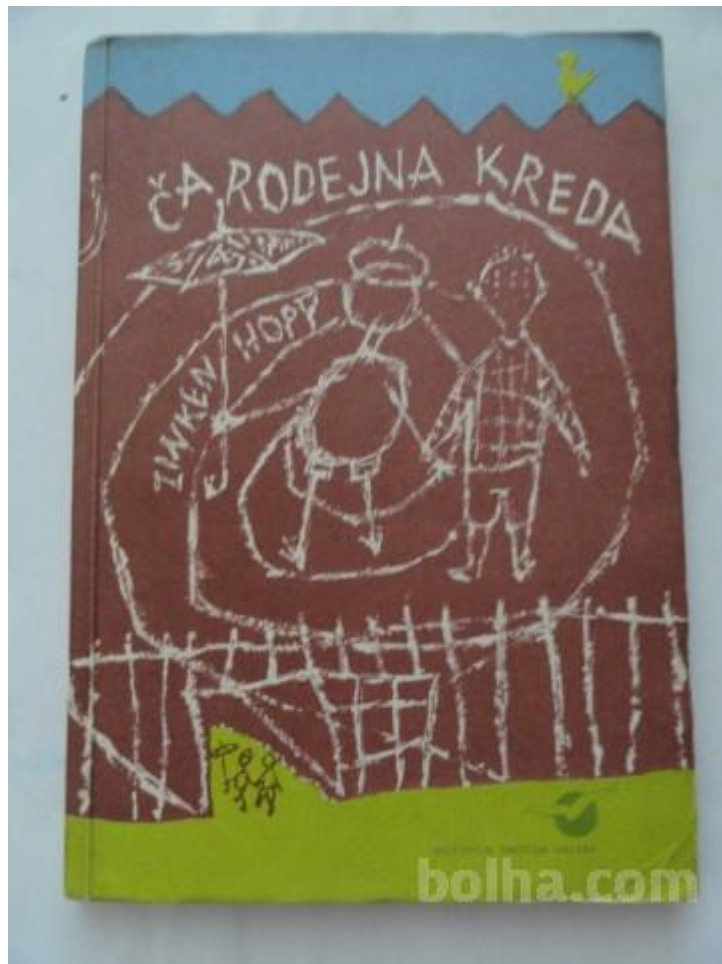

To je bila zame razburljiva zgodba, polna zanimivega dogajanja. Glavna junakinja Ronja me je navduševala skozi celotno pripoved. Na začetku je delovala uporniško in neukrotljivo, a je ravno ona tista, ki proslavi prijateljstvo in na koncu v skupnost prinese mir in spravo. (P. Mauko)

Ronja je izšla, ko sem bila v 4. razredu in učiteljica v varstvu nam jo je glasno brala. Mene je zgodba pritegnila, vseh v razredu pa seveda ne in so motili branje. Meni ni bilo jasno, zakaj so nemirni, če je zgodba tako dobra. Potem sem jo še sama prebrala v miru. Spet sem se vrnila h knjigi s svojimi otroki in še vedno se mi je zdela neverjetno super. Ničesar ni izgubila. (MR)

Sočustvovala sem z dečkom, ki je ostal brez mame in je sam potoval v daljno in tujo deželo. Ganil me je Lukčev odnos do živali. V stiski ga je tolažil škorec. Čutila sem kako so odnosi med ljudmi in živalmi pomembni. (N. Vake)

Moje prvo srečanje s knjigo, ki se grafično igra:

nekdo odide iz zgodbe, narisana tema, smrčanje, hoja po stopnicah,

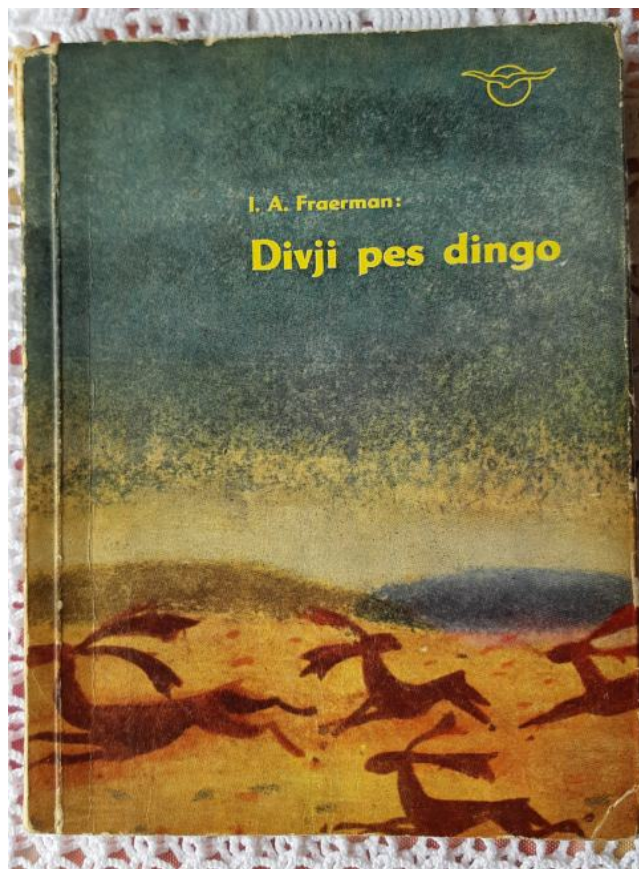
babica in dedek na poročni fotografiji,...

In predvsem nenavaden humor:
»Babice vedo to veliko bolje, saj so mame mam.« (MR)

Knjiga, ki sem jo brala v začetku poletnih počitnic. Čas, ko zorijo borovnice. Mama je spekla borovničev zavitek. Nisem mogla odložiti knjige in sem jedla med branjem. Zavitek mi je seveda padel na knjigo in jaz knjižničarki nisem niti črhnila... (MR)

Med počitnicami mi je zmanjkalo knjig. Knjižnica v mojem domačem kraju je bila takrat odprta le enkrat na teden, zato sem si lahko kaj izposodila pri starejši sosedu. Knjige je hranila v stari omari na podstrehi brez oken, samo dva steklena strešnika sta prepuščala svetlobo. Izbrala sem si tole knjigo in jo prebrala s svojo veliko otroško vero, da je vse kar piše v knjigah čista resnica. Zgodba se dogaja v Sibiriji in glavni junaki žvečijo smolo. Kot nekakšen žvečilni gumi. Zakaj ne bi poskusila tudi jaz? V drvarnici sem na smrekovih letvicah nabrala kepico smole in jo dala v usta.

Takoj mi je postalo jasno, da junaki iz knjige niso žvečili smrekove smole... (MR)

Knjiga po kateri sem izdelala plakat pri knjižničarskem krožku. Visel je v avli šole in bil je tako dober, da ga je pohvalila še čistilka. Plakat je že davno razpadel, a načrt, kako sem ga izdelala, imam še danes. (MR)